

SOL YANIM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Tuğçe ERTEN
HUZUR

Kalabalık arasında kayboldum yine. Yalnızlığımın baş başayım. Sahil boyunca yürüdüm, hafiften rüzgâr vardı saçlarım dalgalanıyordu. Denizin büyüüne kapıldım sonra, ne güzeldi mavi, tıpkı babamın gözleri gibiydi. Her tonuyla büyülüyordu mavi, içimi huzur kaplıyordu sanki. Hani böyle zamanlarda hiç kimseye ihtiyacın olmaz ya, tam da o andayım işte! Taktım kulaklığı, uzun bir süre yürüdüm, sonsuzluğa gidecekmiş gibi hissetmişim kendimi. Belki de hissizleşmişim. Peki ya neydi bu duygu? Neden böyle hissediyordum? Daldım sonra, uzun uzun düşündüm. Hayatın acı gerçekleriyle yüzleşmek zorunda mıydım sanki? Evet, buna mahkûmdum. Bir nefes alıyordum ama bin nefes veriyordum sanki. O kadar kaptırmışım ki kendimi mavinin güzelliğine, zaman dursun istedim, anın büyüü hiç bozulmasın istedim. Sonra bir el hissettim omzumda, korktum. Korkuyla döndüm arkama. Korkum şimdi de yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Babamdı... Mavi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Korktuğumu görünce gözlerindeki öfke sevgiye dönüştü. Sarıldım babama, deniz mavisi gözlerine daldım sonra. Sonra döndüm ve babama dedim ki: "Mavi en çok gözlerinde güzel ve özel." Gülümsedi ve şöyle dedi: "Çünkü en güzel sen bakıyorsun kızım."

Derya ERTEPE

Abdullah Efe ÖZDEMİR
GAZEL

Parlıyordu gözleri tıpkı güneş gibi.
Yine açmıştı gamzeleri güller gibi.

O kapkara gözleri aldı benden beni,
Başka hiç kimse alamaz gözleri gibi.

Bakamaz oldum yüzünün güzelliğine,
Al al oluyordu yanağı elma gibi.

Çatma o güzel kaşlarını sen bana,
Kırmızı beyaz bayrağın hilali gibi.

Abdul ezberler oldu kirpik sayısını,
Düşün nasıl baktığımı şahinler gibi.

Furkan KARAÇELİK
SAHTEKAR ZAMANLAR

Zamanın bile kendinden usandığı vakitlerde,
Sahtekâr akrebin yalancı yelkovanı
Çarpıtır saatleri, kandırır güneşi.
Sıkı sıkıya kapatsam da kapıları ve perdeleri.
Bir yolunu bulup sızar içeri
Nemli gecenin ıslak karanlığı.
Tarihin bile yazmaktan utandığı sayfalarda,
Sahtekâr insanların düzenbaz oyunları
Çarpıtır doğruları yazar yalanları.
Suşuz çocukların yatak odalarında patlayan bombaları
Besler karanlık odalardaki yaraları.

Sümeyye GÖRGÜLÜ
YAPABİLİRSİN

Sessizce yürüyordum sokakta. Üzerimde kırmızı bir hırka vardı. Etraf kaldırımları süsleyen sonbahar yapraklarıyla doluydu. Bozulmuş sokak lambası ara sıra yanıp sönüyordu. Üzerimde tarif edemeyeceğim yorgunluk kırgınlık vardı. Yürümeye devam ediyordum sanki yol hiç bitmeyecek gibi, ben yürüdükçe kalbimdeki yaralar bir bir dışarı çıkıyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Kendime şu soruyu sordum: Ne yapıyordum ben hayatta? Beni ayakta tutan neydi?

Hayata sarılmak için yaşayabilmek için, nefes alabilmek için kendime her zaman ihtiyacım olan o kelimeyi söylüyordum. Yapabilirsin diyordum. Bu öyle bir şey ki her zaman tam da yine mi dediğim zaman, düştüğümde, kendimi yalnız hissettiğimde, yapabilirsin dediğimde, sanki yeniden başlıyordum her şeye. İşte pes etmemek için hayatta, nefes alabilmek için yaşamak için yaptığım şey tam da buydu.

Yapabilirsin!

DOLDURULAMAYAN BOŞLUK

Saat tam 08.50 bir cumartesi sabahı yine ufak tefek sebeplerden doldum, nefes almak için yürüyüş yapmaya, bir de şarkıya ihtiyacım vardı. Sinirliyim bugün, bir değişiklik yapıp farklı bir yolda yürümeye karar verdim. Hızlı hızlı yürüyordum. En güzeli de yolda kimsenin olmaması. Kendi kendime söylenmeye arada şarkı mırıldanmaya başladım. İleride bir çocuk gördüm, en fazla 12-13 yaşlarında, sanki ağlıyor gibiydi, emin olamadım. Yanına kadar yürüdüm ve dayanamayıp sordum:

- Tatlım iyi misin?

Ağladığından artık emindim. Cevap vermedi, sadece o simsiyah gözleriyle gözlerime Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki.

-Peki ! İstersen arkadaş olabiliriz dedim ve gülümsedim.

Ağlamaları azalmış arada iç çekmeleri kalmıştı, içimi parçalayan. Küçük çocuk neden ağlardı ki ne derdi olabilirdi, gerçi derdin yaşı mı olurdu?

Gülümsedim, gülümseyeceğini ümit ederek...

Anlatmak ister misin arkadaşına neden üzgün olduğunu? Dedim.

Bir an durgunlaştı.

"Abla" dedi ve duraksadı.

İyice içim ısınmıştı, zeytin gözlü delikanlıya.

-Üşüyor gibi bir hali vardı ve bu saatte ne işi vardı burada?

Hemen sorup kafasının karışmasına sebep olmak istemedim ama dayanamayıp sordum:

- Tatlım cumartesi değil mi bugün, sen neden uyumuyorsun bakayım? Dedim.

Üşüyor musun? Vereyim mi hırkamı? Neden ince giyindin?

Annen kızmadı mı böyle giyiniş dışarı çıkmana, dedim.

Bilseydim der miydin? İç çeke çeke ağlamaya başladı.

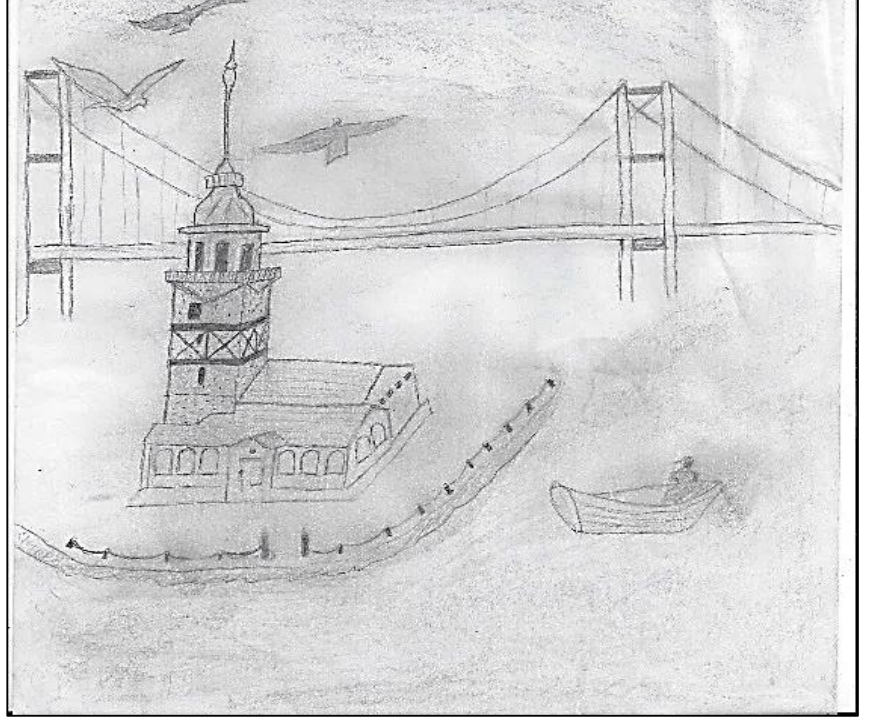
"Abla annem gitmiş, benim hem de sadece beni istememiş biliyor musun?" dedi.

Dayanamadım ağlamaya başladım. Soru sormak onu bölmek istemedim. Devam etti cümlesine:

"Abla niye sadece beni bırakmış? Ben çok mu kötü biriyim? Ya da ne biliyim çok mu çirkinim?" dedi.

- Ah be canım, annen senin kıymetini bilememiş, böyle bir evlat nasıl bırakılır dedim.

Hıçkırıkları çoğaldı.

-Abla, annem iki küçük kardeşimi de alıp gitmiş, beni babama bırakmış; ben annemi çok özledim. Neden sadece beni bırakıp gitmiş?

Susuyordum çünkü annesinin bıraktığı soru işaretlerini silebilecek bir cevabım yoktu.

Dedim ki, bak arkadaşım seninle bir anlaşma yapalım. Sen şimdi ağlamayı bırak ve her cumartesi burada ol ama şu konuda anlaşalım ki üzerini kalın giyineceksin, dedim.

Gülümsedi ve tamam ablacığım sen merak etme, dedi.

Hala adını bilmiyordum ama şunu biliyordum ki, buraya gelirken düşündüğüm hiçbir şeyi düşünmüyordum, sadece o çocuk geliyordu aklıma ve annem iyi ki var dedim.

Sevinç DURAK BİZ İKİ UZAK

Binalar yükseliyor,
Saygı kayboluyor,
Her derdini paylaşan sıkıntı oluyor,
Aramızdaki mesafe her geçen gün artıyor.

Aramızda beton yığınları,
Sessizlik kaplamış ortalığı,
Issız bir yerde bahar sabahı ,
Biz uzağımız birbirimize.

Artık yok piknikteki neşeli aile,
Sebebine neden olan kim söyle ?
Hayal ürünümüz olan resimde bile,
Gökdelenler yuva yapmış üst üste.

Konuşmamız iki harften ibaretmiş,
Kelimeler kaybolmuş, insanlık ölmüş,
Birbirimizin açığını arar olmuşuz,
Farkına varmadan kaybolmuşuz.

Gamze ÖZALP ÇOCUK KALMAK

Çocuk kalmak istiyorum
Şekerimle elma ağacına tırmanmak
Güneş doğunca koşturmak
Savaştan kavgadan uzak olmak istiyorum
Hep çocuk kalmak istiyorum.

Tek derdimin oyuncak olmasını
Tek üzüntümün;
Kaybolan arabam olmasını istiyorum
Hep çocuk kalmak istiyorum.

İp atlamak, top oynamak
Çamurdan pasta yapmak
Salıncakta sallanmak istiyorum
Hep çocuk kalmak istiyorum.

Hiç büyümek istemiyorum ki
Kötülükten anlamayan kalbimin
Bu kirli dünyada kalmasını istemiyorum
Hep çocuk kalmak istiyorum.

Derya ERTEPE

Kezban ESER
BENİM FİLMİM

İçimde hissettiklerim her ne kadar basit sözcüklerle dökülse de dilimden, tam örtüşmüyor aslında. Harfleri yan yana getirip kelimeler kurmak kadar basit olmuyor çoğu zaman. Gözünden dökülen bir kaç damla yaş ya da bir içten kahkahan en fazla kaç harf, kaç sözcük eder ki? Aslında çok zor değilken insanların beni anlayamaması gibi. Bunun basit olan bir tarafı yokken, güç olan tarafıysa çok uzak olmak insanlara. İnsanların istekleri, beklentileri arttıkça yanlışlarım büyürken gözlerinde, doğrularım gitgide küçülüyor. Sanki doğrularım ve yanlışlarım yer değiştirmiş, ben de bunu zamanla normalleştirmişim. İşte bu hep aklımdaki koca paradoks. Beni daha çabuk aydınlığa kavuşturacağını sandığım birçok insan, aslında beni karanlığa sürüklerken farkında bile olamamışım. Ama böyle anlıyor, böyle büyüyorum. Yanlışlarım hep yanlış, doğrularım hep doğru kalmıyor. Hatalarım ileriye dönük ışığım oluyor zamanla. Kalbim ve beynim her ne kadar çelişse de öğreniyorum işte. Kusurlu veya kusursuz zamanla yaşadıklarım ve yaşayacaklarımdan ibaret bir film oluyor hayat, benim filmim.

Akile BAŞOL
ANLIK HÜZÜNLERİM

Sevilmemişliğimin acısı var üstümde
Kimsesiz çocukluğum, sokak sokak vuruyor yüzüme
Acılarım ne denli yıpratmış beni
Sahi acılar ne denli yıpratır insanı?
Keder keder sarmış dört bir yanıma
Hüznüm anlık sevinçlerimi esir almış
Ben bir köşede yalnız
Rüzgârlar okşar benim saçlarımı
Yağmurlar saklar kimsesizliğimi
Geceler olunca çıkar acılarım
Yastığım sarılır her sarılmamışlığın hatrına
Ve insanlar acıtır canımı
Sanki daha derin yaralar almamışım gibi

Seyma YALIM
HAYALLERİN PEŞİNDEN

Hayallerimizin peşinden,
En iyi şekilde koşmalı.
Mutlulukla birlikte,
Şiir gibi olmalı.
Güzel günler seni bekler,
Herkes bir meslek ister.
Çalışırsan kazanırsın,
Biraz çabala başarırsın.
Artık sen de bir çalışansın,
Herkes gibi olmalısın.
Aileni gururlandırıp,
Paranı hakkıyla kazanmalısın.

Betül KAPTAN
KAYBETME KORKUSU

Çocukken hep büyümek isterdik, ne kadar büyürsek o kadar özgür olacağımızı sanırdık. Hâlbuki bir yandan da çok severdik çocuk olmayı, ne kadar düşersek düşelim tekrar kalkıp koşmaya devam etmeyi, canın nasıl isterse öyle davranmayı, saatlerce sebepsizce gülmeyi, bitmeyecek sandığımız arkadaşlıklarımızı, o birbirinden güzel hayallerimizi... Tabi bazı şeyler dışında mesela ufacık kalbimizle canımızdan çok sevdiğimiz, yere göğe sığdıramadığımız, kardeşlerimizden bile kıskandığımız annelerimiz. Hiç kaybetmekten korktunuz mu annenizi, siz düştüğünüzde, elinizden tutup bağrına basacak kişinin elinizi bırakabileceği aklınızın ucundan geçti mi? Her gece zar zor uykuya dalıp sabahları annenizi görebilme umuduyla uyandınız mı? Hiç yağmurlu bir günde hastane bahçesinde saatlerce beklediniz mi annenizi? Ben bekledim, çok bekledim, çok bekledim; annem gelsin beni yatağıma yatırsın, sabahları gözlerimi açtığımda annemi görebilmek için çok bekledim. Sonra bir gün annem geldi. Sanki günlerce beni uykumdan uyandıran rüyam gerçek olmuştu. Sanki ufacık ellerimle ettiğim dualar kabul olmuştu. O günden sonra çok iyi anladım insanlar sahip olduklarının kıymetini bilmeli ve sabretmeli.

Akile BAŞOL
ACILARIMIZIN KULAKLARI

Sevdiğim insanları uçuruma sürüklenişini izliyorum hep. Çabalıyorum ama ne fayda yetiremiyorum gücümü. Bu mücadeleyi kazanmak için, var olan umutlarım onların bu sürüklenişini görmekle intihar ediyor. Bile isteye uçurumdan atlamaya gidiyorlar, ben hiçbir şey yapamıyorum. Çekilen onca acıya değsin diye ayakta durma isteğim yok olup gidiyor göğe yükselen her ruh ile. Çabalamıyorsun. Yaşamak adına en ufak bir gayretin dahi yok. Bak bana, ben de yoruldum. Yaşanmışlıklar, yaşananlar, yaşanacaklarla doldu zihnim. Yüreğim geçmişin yükünü kaldıramıyor, her an yere düşecek. Acıları uyuşturmaya yetmiyor hiçbir ilaç. Ben de yoruldum her gün kimsesizliğimi bir yastıkla paylaşmaktan, ama değsin istiyorum işte o kadar, kayba, insana, ruha değsin istiyorum. Güneş küllerimizden bizi yeniden doğursun istiyorum. Yazalım, biz yazalım istiyorum dünyanın sonunu. Gülelim istiyorum, sınırdan değil içten, mutluluktan. Çocuk olayım istiyorum, çocuk olayım hiç büyümeyeyim istiyorum. Yaşamayı yeniden hissetmek istiyorum. Hafifleyim istiyorum, yüreğimin ağırlığı çekmesin beni yerin dibine. Acılarımı yüzüme vurmayan günler istiyorum. Çocuk kalbimi istiyorum. Gülelim... Kahkahalarımız çınlatsın acılarımızın kulaklarını, çınlatsın sağır edercesine.

Derya ERTEPE

Sedanur ÖZDEMİR **HEY GENÇLİK**

Ey gençlik! Nedir bu halimiz? Aslına bakarsan hakkımızda onlarca konuşulan pek de yalan sayılmaz. Bu konuşulanlar nedir diye soracak olursanız , anlatayım:

Bence temelimizde var olan sorun benlik kaybı. Kimliksiz dolaşan insanlardan pek de farkımız yok aslında. Sebebi ise tarihimizi unutmuş olmamızdır. Tarihini bilmeyen bir gençlik oluvermiş de haberimiz yok!

Elimizdeki tarih feneri sönüyor. Önümüzü göremeyip taşla takılıp düşmekten korkarım. Ağlanacak halimize güler olmuşuz da haberimiz yok. Elimizde çekirdek ağzımızda kahkaha. Oysa diğer tarafta, vatan için canını vermiş yiğitler bizden bir dua bekler.

Sorarım! Biz havada geyiklerle uçtuğuna inanılan Noel babanın mı, yoksa karadan gemi yürüten Fatih Sultan Mehmet Han'ın mı torunlarıyız?

Dilara DEMİR **İLAHİ**

Yüreğim aşkla alev alev yanar
Aşkla sadece seni zikrederim
Sensiz benim gözlerim her gün ağlar
Bizi gerçek aşkla kavuştur

Dallar çiçeklenir Allah deyince
Bütün güller açar Allah deyince
Kuşlar cümbüş eder Allah deyince
Bizi gerçek aşkla kavuştur Rabbim

Çöllerde dolanırdım mecnun gibi
Arardım gerçek aşkı deli gibi
Ümit kesmedim bende Ferhat gibi
Bizi gerçek aşka kavuştur Rabbim

Dilara durur birden dinler ezan
Benim bir tek gerçeğim seninsin inan
Sensiz bilirim derdi veren alan
Bizi gerçek aşka kavuştur Rabbim

Cansu Nur KAPTI **GÜZELLEME**

İlk bir rüzgar esti gamzeden
Kalbi parçaladı ezdi bir gülüş
Aklıma bir güzel sızdı inceden
Bütün benliğimi gezdi bir gülüş

Dağıttı saçını deli eyledi
Akan gözyaşımı seli eyledi
Kırdı kalemimi ölü eyledi
Kalbin namesine sazdı bir gülüş

Didi ben deryayım sense damlasın
Didi güzel benim sen aynasın
Didi ben nere gitsem sen oradasın

Dağlar aşım çöller boyu gittim de
Yağmurunla bir gül oldum bittim de
O kadar okuyup ezber ettim de
Bütün ezberleri bozdu bir gülüş

Cansu bilmez bu derde ne çaredir
Her bir bakış yüreğinde yaredir
Onulmaz yaraya merhem gamzedir
Yaresi sinemde bir izdi gülüş

Tuğçe ERTEN

BİRİNİN MUTLULUĞU SENİN DE MUTLULUĞUN

Soğuk bir kış günüydü. Ellerim üşüyor, vücudum yavaş yavaş donmaya başlıyordu. Tenha sokaklarda gezmeye başladım ve yürürken sokak başında bir köpek gördüm. Üşümüş gibi bir hali vardı, sanki sevilme bekliyor gibiydi. Korkmasın diye ağır adımlarla ilerledim yanına doğru. Titriyordu, soğuktan kurtarılmayı bekliyormuş gibi baktı bana. İçim cız etti, yüreğim ağladı köpeğin bu haline. Önce montumu çıkartıp sardım onu, üşümesin diye.

Daha sonra evin yolunu tuttum. İlk defa böyle bir durumla karşılaşıyordum, haliyle ne yapacağımı da bilmiyordum. İlk iş bir güzel yıkadım onu, karnını doyurdum. Ne kadar da şirin bir köpekmiş oysaki. Veterinere götürmeyi unutmadım tabi. Tüm bakımlarını yaptırdım. Böylece tam bir evcil hayvan olmuştu. Bakışlarından anlıyordum artık onu. İlk başta teşekkür eder gibi bakmıştı. Yalnız yaşayan biri olarak çok iyi dost oldu bana. Bazen dışarı çıkıp geziyor, bazense evde oturup doyasıya vakit geçiriyorduk. İşte o zaman anladım ki birinin mutluluğu senin de mutluluğun oluyor.

Kübra BURHANOĞLU
DÜNLER

Gün gelir özlersin, gün gelir hatırlamak istemezsin geçen günleri. Çok şey geçmiştir, çok şey öğrenmişindir, çok gülmüşsündür, çok ağlamışsındır. Bir süre sonra gülüşün buruklaşır hatta. Dolu dolu gülerken de olsa vardır içinde o his. Yaşanmışlıkların izidir bu, çok şey geldi geçti ama ayaktayım gülüşüdür.

Dünlerimiz hala bugünlerimizde saklı aslında. Hala kırık dünlerin etkisi var bütün yarınlarda. Bazen dünlerde huzur buluyoruz. Bazen pişmanlık duyuyoruz hatalarımızdan. Yeterince mutlu olmadık, huzuru tatmadık, hep yarım kaldı belki. Ama dünler unutulmuyor. İyisiyle kötüsüyle yanımızda. Bir köşede bekliyor hep. İçimizde öyle yer etmiş ki, yarınlarımız dünlerle dolu. Düne bakıp bir kez daha düşünüyoruz. Arkamıza dönüp bakınca, önümüze dönmek gelmiyor aklımıza. Yarınlar dünler üzerine kurulu ve dünler yarınlarımızı alıyor bizden. Yarınlar hep biraz eksik. Çünkü hala dündeyiz, içimizde eksik kalan duygularla birlikte. Geçmişte bir şey çalmıştır bizden, onları, biz hala onların yokluğunu çekmekteyizdir. Hala onlardan kopamamışız. İçimizde bir umut belki ama ne dün geri geliyor, ne giden...

Sedanur ÖZDEMİR
YA RESULALLAH!

Âlemlere Rahmetsin, yeryüzünün, gökyüzünün gözbebeğisin, tüm insanlardan üstünsün.

Senin ahlakın ve merhametin sonsuz okyanuslar gibidir. Öyle ki sana yapılan her kötülüğe hoşgörü gösterdin. Bulutlar, çiçekler, ağaçlar bile sana aşık, sana meftun iken kalpleri kara müşrikler canına kıymaya çalıştılar, mübarek başından aşağı pislikler döktüler. Sen yine merhamet ettin. Kadınları, kızları toprağa gömülmeğe kurtarıp baş tacı ettin, cahiliyenin edepten yoksun insanlarını edep örtüsüne büründürdün. Kilitli kara kalplerin tek anahtarı Sen'sin. Karanlıklardan aydınlığın habercisi Sen 'sin. Sen kalpleri karaların bile Muhammed'ül Emin'isin. Şimdi bu karanlık dünyada sana ihtiyacımız var Efendim.

Seni göremedik ama kalbimizden izliyoruz Efendim.

Dilara Pelin KOŞAR
FREN LEKESİ

Acının, hüznün kokusu olur muydu?

Burnuma doldu, ciğerlerimi yaktı. Birkaç kelimelik cümle bana ölümü anlattı. "İnsan kardeşini hiç yalnız bırakır mı?" Soru cümlesi gibi duruyor ama çaresizliğin yazıya dökülmüş hali. Yaşanmamışlığın kısa bir hikâyesi. Bir kazanın izleri. Bir arabanın yolda bıraktığı fren lekesi. Bedenini parçalayıp yola saçtığı cam kırıkları. Kanın rengi. Ölümün kokusu. Ve üç kelime... "Mekânın cennet olsun" yaşayan bir meleğin yeryüzünden alınışının özeti. Eve düşen ateşin kanıtı. Göçüp giden Gazi'min acısı.

'Korkma Tugay, korkma yavrum! Ben sana öğretirim meleklerle ne söyleyeceğini.' Diyen annenin acısını ne anlatmaya güç yeter, ne zaman, ne de kalemimin mürekkebi.

Mekânın cennet ruhun şad olsun.

Ünal ÖZDEMİR
HAYAT

Hayat dediğin üç gündür aslında,
Dün, bugün ve yarın.
Biz hep geçmişe bakarız.
Bir bilsen, gelecektekiler...

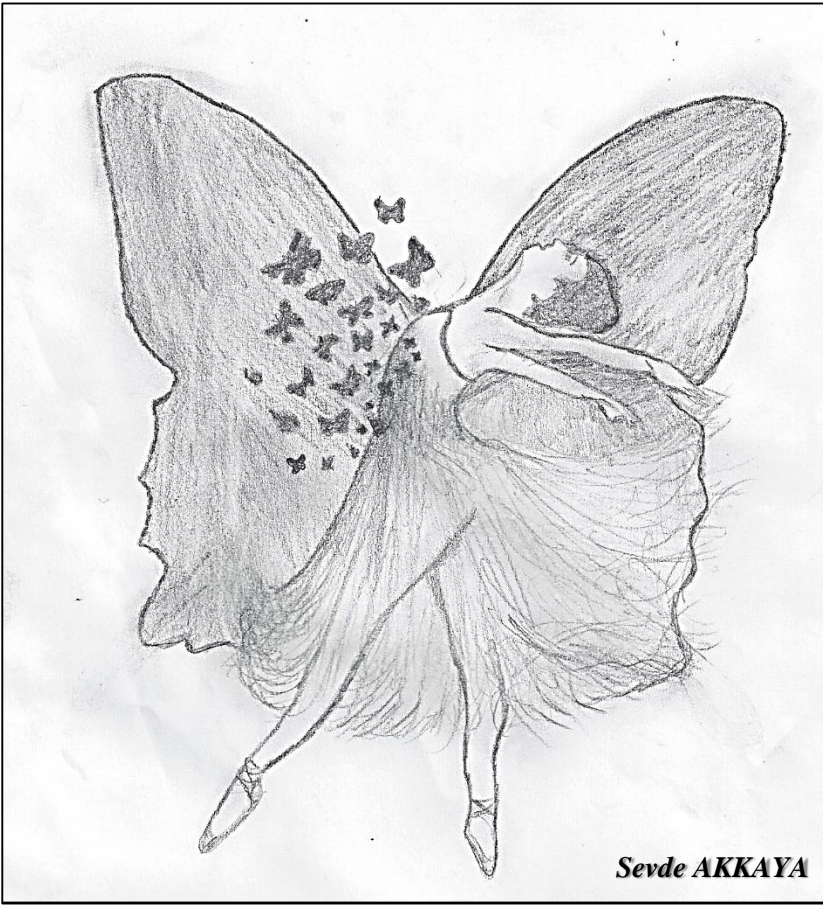
Sevda treni gibi hayat.
Severler ve sevilenler.
Kimse bilmez ki sevenin halini.
Aşkın kitabını mühürlerler kalplerine.

İşte hayata bakıyorum,
Sanki göz kırıyor bana,
Dünü, bugünü yaşadın.
Yeter artık gelecek diyor.

İşte geldi zaman,
Ufukta bir ışık parlıyor.
Bulutlar semazen olmuş,
Baktım bana gülüyor.

Yalçın CEYLAN
GÖZLERİNDEN

Staj var hadi kalk hemen.
Gerekir 06:48 egosuna yetişmen.
Eksik kalırsa imzan çizelgeden.
Zor maaşa elini sürmen.
Ant'leri al beklemeden.
Enjektörü tutma iğnesinden.
Nasıl stajyersin sen ?
Sakın batırma iğneyi damarı hissetmeden.
Anemnez al hasta gitmeden.
Ampulü kıramaz mısın elini kesmeden ?
Şeker takibi var, eldiveni al yerinden.
Stetoskop tak da ölç istersen
Çıkma saat 16:00 gelmeden.
Yoruldu ama bir şey kaybetmedin çeneden.
İmzanı at da gitmeden
Ne üşengeç stajyersin sen
Zor değil öğrenmen.
Ama gerekir dikkatini vermen .
İyi bir ATT olur senden
Belli merakla bakan gözlerinden.

Sena Nur GÜNDOĞMUŞ
GAZEL

Ey aşkını gönlüme düşüren Rahman
Seni koşulsuz seven olmaz ki hüsrân

İnsan ne için yaşar denilince
İnancı içindir derdim ben her zaman

Bize ne oldu ne hale düştük de
Düşünmeden edilmiyor zaman zaman

Bazen oluyorum sevgiliden yoksun
Gönlüme düşüyor sanki soğuk hazan

Ey sevgili aşkını lütfet bize de
Çıkalım bu uçsuz bucaksız kuyudan

Rahmetinle kuşat şu garip Sena'yı
Çıkalım artık bu sonsuz bataklıktan

Sevinç DURAK
BAŞARININ ÖZÜ

Senin için başarı ne ifade ediyor?

Başarı isterken, gideceği yolda engellere rastlayanlar için yazıyorum. Başarı küçük ölçülerde planlı çalışmaktır. Hep sıkıcı birkaç kelimeyle anlatılır bizlere başarı. Yolun başındakiler her gün düzenli nefes almadan çalışmaktır, diye karşılık verenlerdir. Oysa " Ağaç yaş iken eğilir. " sözünden geçer, başarının yolu...

Küçükken, sürekli yaptığımız alışkanlıkları bırakmak kolay değildir. Ama şu anda istediğimiz meslek yönünde ilerleyebiliriz ve kendimizi tanıyarak başlangıç yapabiliriz. Mesela seçeceğin meslek hakkında neler biliyorsun? Ailen bu mesleği seçmene izin veriyor mu? Geçmişte yaşadığımız deneyimlerin payı büyüktür.

Biz genellikle:

" Biraz daha gayret etseydim belki de şu an daha iyi bir yerdeydim, " diye mırıldanırız.

Benim tabirimle başarı pişman olmadan elimizdeki fırsatları değerlendirmektir.

Damla AKİFOĞLU
ACI

Bu hayatta her ne yaşadysak illaki bir şeye bağlıdır, iyi veya kötü. Ne yaptıysak onu yaşarız. Attığımız adımlar önemli, atacağımız adımlar daha da önemliken kimi zaman umurumuzda olmaz işte. Hata yaparız bile bile, sonunu bile bile, üzüleceğimizi bile bile. Buna engel olmak haddinden zor.

Ama gün de gelir üzüldüğün zamanlara resmen kahkaha atarsın. Zamanında yaşadığın şeyler senin acını hafifletir çünkü. Çok da dert etmeyin. Her şeyin sona erdiği gibi bu da biter, bu da geçer deyip avutun kendinizi.

Bunun yanında, bir daha olsa yine yaparım, on kere de yaparım diyeceğiniz zamanlar da olacaktır. Dediğim gibi çok da dert etmeyin. Çünkü dert ettiğiniz kadar acı sizi bekliyor olacaktır.

Cihan TÜRKMEN

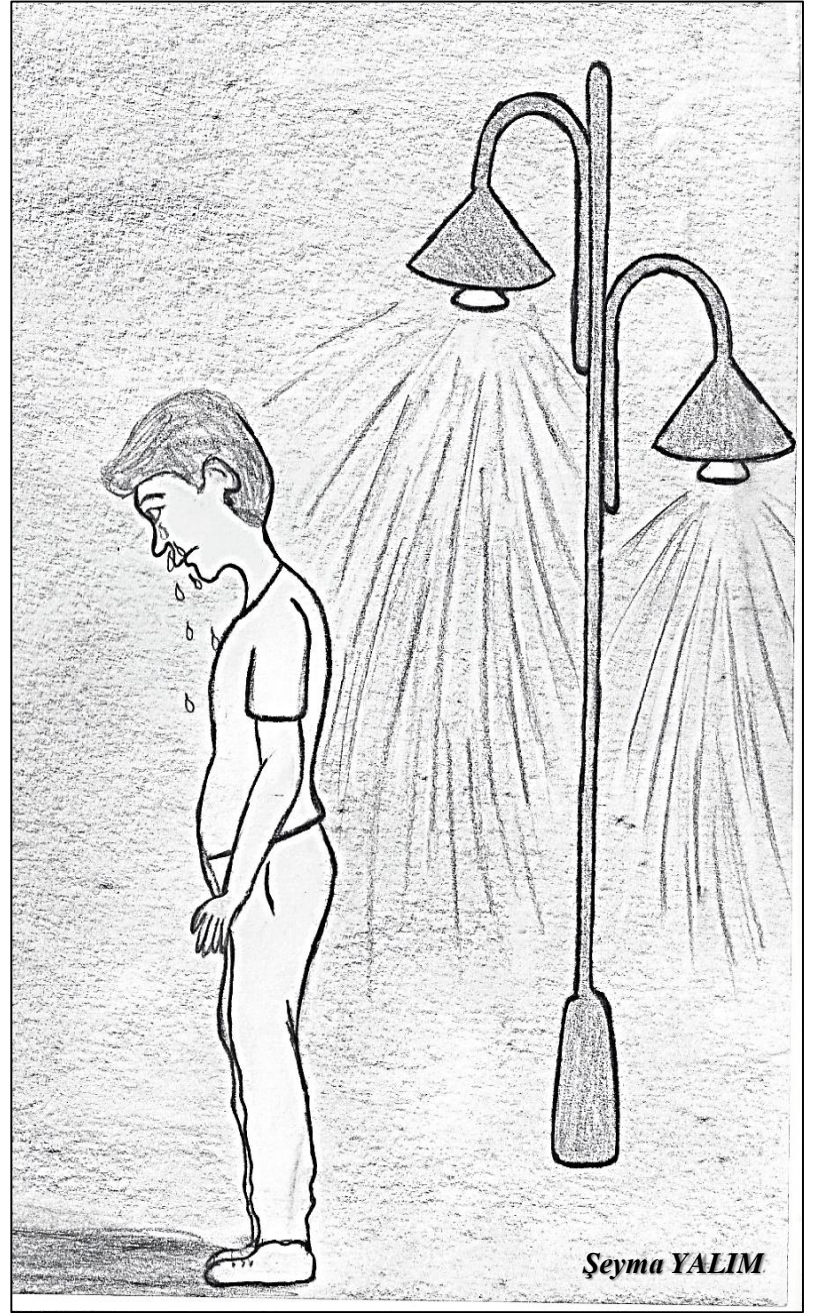
MECNUN MİSALİ

Bir su misali aksam da sana doğru ,
Gözünde yaş olsam, yanaklarından süzülsem.
Bir rüzgâr olup götürüp saklasam da kokunu,
Ah uçar gider o da, neye yarar üzülsem.
Bir efkâr olup ansam seni derinden ,
Yar seni sayıklar oldum, düşmüyorsun dilimden.

Özlüyorum, çaresizliğin ta en dibinden,
Ben kendimden geçtim, sana olan hasretimden.
Bir yağmur olup eğdirsem de yüzünü,
Mahrum olsunlar senin o güzelliğinden ,
Yar ben karıştırmışım gecemi gündüzümü.
Ah sen ne istedin benim bu yüreğimden?
Ben bir mecnun misali, sen bir Leyla
Dön, etme beni kendinden cüda
Ölmüşüm aşkımdan ateş olup yana yana
Senden sonra dönmüşüm ben bir enkaza.

Mert HATILOĞLU YOLCULUK

Yolculuğun bize anımsattıkları, hatıraların nabız yoklamak için seyrettiği uzun yol, yolcuya aşkı hatırlatır, hasreti hatırlatır, vedayı hatırlatır. Seyir halindeyken anılar canlanır bir anda. Bir tarafı soğuk, acı dolu renksiz anılar. Diğer tarafta ise, rengârenk, sıcacık ve tebessüm ettiren ve gurur duyulacak olanlar. Peki, nereye yolculuk ettiğimiz önemli midir sizce? Nereden gelip nereye gittiğin, ulaşma süren etken olma statüsünde midir? Hala hafızanın bir köşesinde, bir kaç anı duruyorsa, işte sen her gün, her geçen saniye bir yolcusun demektir. Zaten hayatın kendisi bir yolculuk değil midir? Hastanede dünyaya geldin, şehirde büyüdün, geliştin, okudun ve birçok yeni dostluğa, onlarca vedaya tanık oldun. Ama bunların hepsi, hepsinde bir geçmiş zaman eki aradık ve asıl gerçekliğin ne olduğunu göremedik. Hayatta bunları yapsanız bile, tadını damağınızda hissetmeden yaparsanız, hayat sizin için tamamlanır fakat, çok vahim bir şekilde. Bir gün, o kara bulutların gökyüzüne yükselip, hayattaki zaman aşımına uğradığınız zaman, yani artık tek dostunuzun kara toprak olduğu zaman; işte o gün geriye dönüp baktığınızda, pişmanlık ve hüsrana uğrarsınız. Geçmiş hep aynı yerededir, gelecekteki düşüşlerinizi izler, onları da mâziye çevirmek için vakit bekler. Onun için 'zaman' bir kavram değildir. Şimdiki zaman bittiğinde, geçmiş zaman başlar. Artık kendisi için bir anlam ifade etmez. İşte o vakit İnsanoğlunun mücadelesi başlar. Bu mücadele tek bir kavram içindir ve hayat için en doğru felsefe belki de budur. 'Gelecek'. Çünkü geleceğine umutla bakmayan insanlar, geçmişinde umutsuzluk bırakır. Hayat yolculuğu da böyledir işte. Uzun ama hızlı, akıp giden bir ömürden ibaret değildir. İşte yolculukta böyledir işte. Uzun yolculuğu hepimiz isteriz. Yoldan geçen insanların tatlı hayat telaşına tanık olmak bize çok zevkli gelir. Ama karanlıkta gizlenen gözyaşları ve hıçkırıklar, onların hiçbiri merakımızı cezbetmez. Hep bir komedi, aşk ve dostluk ararsanız bile, geleceği düşünmeden hareket ederseniz, bulduğunuz tek şey dram olacaktır. İşte, bunlar bir yolculuğun içinde var olan sayısız olay, kavram bütünlüğünün sadece küçük bir kısmı. Yolculuğa başladığımızı hissettiğinizde, asıl o zaman olay ve kavramlar çemberinin ortasındaki siz olacaksınız.

Edanur AKBAŞ KOÇAKLAMA

Bizden selam ey o kahramanlara
Korkusuz savaşıyor siperlerde
Barut kokusundan tüfek sesinden
Ölümü karşılarlar heybetleriyle

Bizden selam o yiğit analara
Ne yiğitler getirmişler dünyaya
Helal olsun yiğit analarına
Analar yer edilmezmi cennette

Sizce selam ey şehit evlatları
Şehit evladı acımaz canları
Ne büyük şan onlar yiğit evladı
Yiğidimin emanetidir bize

Uğruna kan dökülendir o vatan
Nice şehidin kanıyla ıslanan
Ezanı dinmez bayrağı inmez vatan
Yiğit doludur her bir zerresine

Ebru ÖZDEMİR TATLI DİL

Üslup insanlar üzerinde çok etkilidir. Ne kadar öfkeli olursak olalım karşıımızdaki kişinin bize karşı tatlı dille yaklaşması öfkeli kişiyi yatıştırarak ve sakinleştirecektir. O an tatlı bir söz, size hiç yapmak istemediğiniz bir işi yaptırabilir.

Kaba bir şekilde kişiye yaklaşmak ayrı, tatlı dille o kişiye yaklaşmak farklı şeylerdir. Karşıımızdaki kişinin her zaman için tatlı dille ve tebessümle yaklaşmasını isterim. Sonuçta insanlar konuşa konuşa anlaşılan varlıklardır. Karşıımızdaki kişi tatlı dille yaklaştığında kendime değer verildiğini ve bana saygı duyulduğunu hissederim. Kişinin "Canım şunu yapabilir misin?" demesi başka "Şunu çabuk yap!" demesi başkadır. Kişiyi emir verilmesi insan beyninde ters tepkilere neden olur. Yapılması istenen işi daha da zorlaştırır. Eğer kişi kaba bir şekilde, emredici tavırla bu cümleyi kullandıysa nasıl etsem de şu işten kaçsam, yapmasam, diye düşünürüz. Ya da işi yapmak zorundaysak işi baştan savma yaparız. Hâlbuki rica etseler "Sana zahmet olacak ama şu işi yapar mısın?" dediklerinde bütün işlerimi bir kenara bırakıp ya da bütün zorlukları göze alarak o işi özenerek ve en güzelinden yaparım.

Tatlı dille insanlara yapamayacağı işleri yaptırabilirsiniz. En sinirli anlarımızda bile tatlı dil bizleri yatıştırabilir. Biliyoruz ki insanlar sert bir üsluptan hiçbir zaman hoşlanmazlar. Zorla yaptırılan, isteksiz yapılan iş ancak baştan savma bir halde yapılır. Bilmeliyiz ki : "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır."

MAZİDE KALAN NEŞELİ SOKAKLAR

Küçükken bir çıkardık evden akşam ezanını bulurdu dönmemiz. Sokakta oyunlar oynardık zamanın nasıl geçtiğini bilmeden. Hele bir de mevsimlerden yaz ise off değmeyin keyfimize. Acıktık mı, susadık mı, bilmezdik, hissetmezdik Annemin balkondan seslenişi getirirdi ancak; aklıma yemek yemeyi, su içmeyi ya da artık eve dönme vaktinin geldiğini. Kızardım aslında ayrılmak istemezdim arkadaşlarımdan, yarım kalsın istemezdim kurduğumuz oyun. Çok güzeldi evet çok güzel, hiçbir şeye değişmeyeceğim güzel günler. Hava yağmurlu mu, ne önemi var atardık kendimizi sokağa, yüzümüzde o heyecanlı capcanlı gülüşlerimiz... Yağmur yağardı, ıslatırdı kaldırımları, ağaçları, ama ardından gülümseyen güneş ve ona eşlik eden gökkuşağı bizi tekrar çağırırdı oyununa. Devam ederdik kaldığımız yerden. Bazen elimde annemin yaptığı ekmek arası, bazen beraber hazırladığımız acemi ama bir o kadar harika, enfes soslu makarna. Nasıl unutabilirim bu tatları yerine ne koyabilirim! Evet özlüyorum, parçalanmış diz kapaklarımı, güneşten esmerleşmiş tenimi , mavi renkteki bisikletimi ve edinmiş olduğum o güzel dostlukları. Özlüyorum, bilmediğim yerlere gidip annemden azar yiyişimi, özlüyorum o neşeli sokakları;

Buse KARAGÖL

özlüyorum çocukluğumu ve en çok da, o mazideki beni özlüyorum , kalbimden gülüşlerimi ...

Şule GAZİ

ÜZÜLME ANAM DÖNERİM BİR GÜN

Çubuk suyundan ayran olmaz,
Anasız babasız bayram olmaz.
Seven insan kalpsiz olmaz,
Üzülme anam dönerim bir gün.

Gurbet elin kahrı çoktur,
Dertlerime çare yoktur.
Benim karnım burda toktur,
Üzülme anam dönerim bir gün.

Gönül şerbetinden iştiysen eğer,
Ana sevgisi çektiysen eğer.
Dumanlı dağdan geçtiysen eğer,
Üzülme anam dönerim bir gün.

Mutsuz bir yuvan varsa,
Yollar hep sana darsa.
El oğlunun kahrı zorsa,
Üzülme anam dönerim bir gün.

Senin hasretin yüreğindedir,
Günler geçmek bilmezdir.
Kara bulutlar dinmezdir,
Üzülme anam dönerim bir gün.

Aslıhan KÜÇÜKSAKAL

KADER MAHKUMU

Bir zamanlar hapishane şimdilerde müze olan "Ulucanlar Cezaevi"ni gezerken manken mahkûmlardan ve duvarlara sinmiş feryatların etkisiyle yazmaya başladım...

Yine 20 cm genişliğinde ki, gökyüzünün ufak bir kısmını açılan, tozlu pencereden yazıyor, yine buradan bakıyorum hayata. Ağır geliyor artık bu kadar kısıtlanmışlık, sabrımı iyice sınıyor bu yıkılmışlık. Bu kadar beşer, nasıl olur da hepsinin ümitleri biter? Bu kahrolası zaman burada nasıl geçer? Can nasıl dayanır da, bu ömür biter!

Sabahları zor, yeni bir günün çaresizliği var içeride. Geceleri daha da zor, bitmek bilmeyen çilenin masumiyeti var gözlerde. Hakkını yemeyelim günlük havalandırmamız var bir de; 50 metre genişliğinde, bir adım geride, bir adım ileride. Sert bakışlı, somurtkan gardiyanlar, küçük kavgalar, taş duvarlar ve asla açılmayacak kapılar... Bundan ibaret burada hayatlar. Kimisi saziyla anlatır derdini, kimisi sözüyle döker içini. Kimisi boncuk sıralar ipe yaşayamadıklarının yerine, kimisi de artık kurumakta olan göz pınarlarıyla yine. Her geçen gün burada ki kelimeler azalıyor, gözyaşları tükeniyor ve sessizlik başımı ağrıttıyor. Gökyüzünün göremediğim bir kısmı var dışarıda, unuttuğum bir ilkbahar, dokunamadığım bembeyaz bir kar ve benim gibi sonbahar da kurumuş yok olmakta olan yapraklar...

Adımlarım sayılı, gördüklerim kısıtlı ama özlemim, sinemin en derin yerinde saklı. Yediğimin tokluğu, içtiğimin de tadı yok artık. Öfkemin zararı, sevincimin de yararı yok burada. Sadece tik tak sesiyle verdiğim savaş var ortada. Beni diğerlerinden ayıran bir isim de yok bu arada, hepimizin adı "mahkûm" yalnızca. Suçlarımız aynı, kırışmış suretler var paslı aynalar da. Hayatlarımız farklı ama yine de kırılmış sineler var, karalanmış duvarlarda.

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeki KOÇ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Dilek KOÇ

YAYIN KURULU

Yıldız CÜNNÜK

Şafak AYYILDIZ

Zeki KOÇ

Dilek KOÇ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07